

ANDIRIN YÖREMİZDEN YÜREK YAKAN BİR AŞK HİKAYESİ

Yıl 1946, ilkbahar geçmiş, Çukurova'yı yaz sıcakları yavaş yavaş ısıtmaya başlamış, yöre halkının yaylaya göçme zamanı gelmişti. Ekinler hasat edilmiş, pamuklar ekilmiş, sıkı işler kalmamış, artık buralarda yanmanın lüzumu yok dedi Muhtar Ali Ağa.

Yaylaya göçmenin zamanı geldi hanım. Hazırlanın yarın yayla yoluna düşelim.

Elif Hatun:

Nerede yaylamayı düşünüyorsun bey?

Muhtar Ali:

Geben hanım Geben. Dostlarımızın bol olduğu, atalarımızın kadim yaylası Koca Geben. Hem Çukurova yaylacılarının tercih ettiği yer Geben.

Elif Hatun:

Peki bey hazırlanalım.

Hummalı bir göç hazırlığı uzun süren çalışmalar sonunda bitti ve gidecek ev ahalisi de belirlendi. Evin büyük oğlu, Çöllo, evde kalacak, ufak tefek işleri görecektir ve zaman zaman da yaylaya gelip gidecek. Ailenin diğer fertleri yaylaya gidecek.

Sabah oldu, yükler hazırlandı, hayvanlarla birlikte yola koyuldular. Gün akşama doğru Andırın'a ulaştılar artık yorulmuşlardı, "Vakit de daraldı" dedi Ali Ağa, "hayvanlar da yoruldu, burada bir iki gün konaklayalım. Sonra yola devam ederiz". Beğenilen bir yere konuldu, ipler çözüldü, çadırlar kuruldu, vakit akşam da olmuştu artık. Yemeklerini yiyip çadırlarına çekildiler.

Elif hatun sabah erkenden kalktı, inekleri sağdı, kahvaltıyı hazırladı. Ali Ağa ve çocuklar da kalkmışlardı. Kahvaltıyı yaptılar.

Muhtar Ali Ağa:

Hanım, ben hükümete gidiyorum, sen buralara mukayyet ol. Mallar şuralarda eğlensin, çocuklar da göz kulak olsunlar. Burdan sonra yolumuz daha çok uzak. Ben Geben'e dostum Ahmet Ağa'ya haber göndereyim de bizi yaylamıza çıkarmak için yardımcı olsunlar. Yoksa bu vaziyette zor gideriz.

Elif Hatun bu düşünceye çok memnun olmuş ve "Peki bey sen işine bak, ben buraları hallederim" dedi.

Muhtar Ali Ağa, hatırı sayılır birisi, ayrıca partili ve partinin ileri gelenlerindendi. Hükümette çok dostları vardı.

Örneğin, o günün milletvekili de yakın dostuydu. Ali ağa hükümette epeyce sohbet ettikten sonra bir Gebenli aradı gözleri ve birine rastladı. Hoşbeşten sonra "Göğ Ahmet Ağa'ya selam söyle, ben Andırın'dayım, adamlarını göndersin. Biz Geben'de yaylamayı düşünüyoruz, bizi Geben'e çıkarsınlar" dedi.

"Peki söylerim Ali Ağam" dedi Gebenli.

Gebenli Geben'e ulaşınca "Ahmet emmi" diye seslendi. Sesi duyan Göğ Ahmet pencereden "Buyur bakalım" dedi.

Gebenli:

Ahmet emmi, sana Muhtar Ali'nin selamı var, bizi yaylaya çıkartsın dedi.

Göğ Ahmet:

Aleyküm selam

Göğ Ahmet Ağa, Geben'in ileri gelenlerinden, hatırı sayılır ve sözü dinlenirdi. Dört oğlu, üç kızı var.

Büyük oğlu İsmail, henüz askerden yeni gelmiş, yiğit mi yiğit, yakışıklı, beyefendi bir köy delikanlısıydı. Ayrıca askerden gelir gelmez orman muhafaza memuru olmuş, okak ve ığışar bölgesine atanmıştı. Evlenecek çağı da gelmişti.

O günlerde izinli olarak Geben'deydi. Göğ Ahmet "Oğlum, dostumuz Muhtar Ali emmin haber göndermiş, biz Andırın'dayız, çocuklar çok yoruldu, burada kaldık, yardım göndersin de bizi yaylaya çıkarsınlar demiş. Sen de kağnıyı koş Ali emmini yaylaya ıkart." dedi.

İsmail itiraz etmeden denileni yapmak üzere hazırlanıp yola revan olur, akşam zeri Muhtar Ali Ağa'nın çadırına ulaşır.

Çok sevinir Ali Ağa. Hoşbeşten sonra "oğlum vakit daraldı bugün burada kalalım, yarın yükümüzü yükler yolumuza devam ederiz" dedi.

İsmail de "peki Ali emmi" dedi ve sohbete başladılar.

İsmail ile Ali Ağa sohbetlerini ederken evin hanımı Elif hatun da tatlı bir telaşla akşam yemeği hazırlıyordu. Biraz sonra sofraya serildi, yemek getirilmeye başlandı. Yemeği getiren evin kızı titrek bir sesle İsmail'e hoş geldin etti.

İsmail hiç bakmadan hoş bulduk dedi, kız da sofraya yemekleri bırakmış, geri dnmş giderken İsmail arkasından baktı. Dikkatini ekmişti. Boyu posu yerinde yetişkin bir kız gördü. Güzel mi güzel bir kızdı. Biraz sonra herkes yatağına çekildi, İsmail da ona hazırlanan yerine çekildi. Ama gözüne hiç uyku girmedi İsmail'in. Sabaha kadar hayaller kurdu. Gönlünü kaptırmıştı Muhtar Ali'nin kızına. Sabahı zor etti.

Doğrusu kııda da bir şeyler yok değildi. Aynı duyguları birbirinden habersiz hissedip gece sabaha kadar hayal kurmuşlardı. Daha ne birbirlerini tanıyorlar ne de isimlerini biliyorlardı. Her ikisi de Aman Allah'ım bu nedir böyle diyerek birbirinden habersiz kendilerine soru soruyorlardı.

Ama duymuşlardı kara sevda diye bir söz. Acaba bu o muydu? Evet bu o olmalı diyerek kendi kendilerine gülüyorlardı birbirinden habersiz.

Sabah olmuş evin hanımı kalkıp yol hazırlıklarını yapmış sıcakık yayla çorbasını pişirmiş seslendi: "kalkın bakalım, yatacak zaman kalmadı, orbamız hazır, içelim, sıcaklar bastırmadan yurdumuza ulaşalım" dedi. Zaten hiç uyumayan İsmail herkesten önce kalktı, pınarın suyunda elini yüzünü yıkadı. Bu arada herkes kalktı, çorba içildi, yükler yüklendi ve yola koyuldular.

G yolu kalabalık değildi. Kendileri yoldan giderken Muhtar Ali de hayvanlarını sürüyordu. Dere tepe demeden ilerliyorlardı. İsmail bir ara kızla göz göze geldi. Her ikisi de tatlı bir tebessümle birbirlerine mesaj veriyorlardı. İsmail kendi kendine zaman daralıyor bu yolculuk

biterse belki hiç görüşme fırsatımız olmaz diyerek konuşmaya karar verdi. Cesaretini toparlayarak

İsminizi bağışlar mısınız? dedi.

Kızın babası hayvanlarla ilgilendiği için konuşmaları o kadar da zor değildi. Kardeşleri de vardı ama onlar da küçüktü. Yolculuk onları yeterince yormuştu. İsmail onları kağı arabasına bindirmiş kendi hallerindeydi. Anne Elif Hatun göçün başka kolu olan yüklü hayvanlarla ilgileniyordu.

Kız sağa sola bakınarak “Şerif” diye cevap verdi ve “ya senin ismin?”

Konuşmak için bir engel kalmamış, sonu nereye varacağı belli olmayan bir sevdanın ilk adımı böylece atılmış oldu.

İsmail heyecanla:

İsmail benim adım, İsmail. Orman muhafaza memuruyum. İzindeydim, baban babama haber göndermiş yardımcı olmam için, babam da beni gönderdi. İyi ki gelmişim.

Şerif:

Neden?

İsmail:

Gelmesem seni nasıl görürdüm?

Şerif kız tatlı bir tebessümle:

Beni beğendin mi yoksa?

İsmail heyecandan küçük dilini yutacak gibi oldu:

Hem de çok, seni çok beğendim.

İsmail Şerif kıza:

Belki birbirimizi görmemiz mümkün olmaz.

Şerif kız:

Zaten başka türlü bir şey olamaz, istersen beni babamdan istetirsin.

İsmail:

Evet ama birbirimizle haberleşelim. Ben ona göre sana bir aracıyla mektup veya haber gönderirim. Ona göre hareket ederiz

Şerif kız:

Peki.

Bu arada yayla yeri olan Kırksu mevkiine ulaşıldı, suya yakın bir yere yükler çözüldü, çadırlar kuruldu. İsmail “Ali emmi bana müsaade işim bitti” diyerek müsaade istedi.

Muhtar Ali, memnuniyetini bildirdi, “Babana selam et, Cuma’ya geldiğinde görüşürüz” dedi.

İsmail Şerif kız ile de göz ucuyla selamlaştıktan sonra ayrıldı.

İsmail eve geldi. Babasına misafiri yaylaya getirdiğini, yerleştirdiğini anlattı. Ayrıca çok memnun olduğunu kendisine de çok selamının olduğunu söyledi. “Aleykümselam” dedi Göğ Ahmet. “İleride ziyaretine gider, hoş geldin derim” dedi.

İsmail’in beş altı günlük izni bitmiş, artık görev yerine gitmesi gerektiğini söylemiş. “Babacığım ben yarın görev yerime gidiyorum”.

“Git oğlum, güle güle, yolun açık olsun” demiş Göğ Ahmet.

İsmail, yarın gideceği için akşamdan ablasına bu hikayeyi anlatması gerektiğini düşünmüş.

Ablasına giderek:

Ablacım, sana anlatmam gereken bir husus var, onun için geldim.”

Ablası:

Hayırdır bir şey mi oldu?

İsmail:

Hayır hayır, meraklanma. Ben Muhtar Ali’nin kızına sevdalandım, yani beğendim.

Ablası:

Amaan! Bakale nasıl oldu?

İsmail:

Valla nasılı yok Şerif kızla konuştum, o da benim gibi düşünüyor. Bu konuyu babama söyleyin düğürcü göndersin, yani istetsin.

İsmail sabahleyin atına binerek görev yerine gitmek üzere vedalaştı ve evden ayrıldı. Şerif kızın çadırları da gideceği yola yakındı.

Muhtar Ali malları otlatmaya bırakmış, yol boyunda geziyordu. İsmail yanına yaklaşıp “Selamünaleykum Ali emmi” dedi. Muhtar Ali,”Ve aleyküm selam İsmail hayırdır nereye böyle” dedi.

İsmail gittiği yeri bir güzel izah etti. Muhtar Ali memnuniyetini söyledi vedalaşarak ayrıldılar.

Ali Ağa eve geldi, atılan minderin üzerine uzandı:

Elif hatun, bizim evi getiren İsmail’i gördüm. Orman muhafaza memuru imiş, at ile geçerken halimi hatırlımı sordu. Göreve gidiyormuş.

Terbiyeli çocuk! dedi Elif Hatun.

Davet etseydin bir çay ikram etseydik.

Tabi bu konuşmaları Şerif kız can kulağıyla dinliyordu. Kendi kendine ah bir gelseydi de görseydim diye mırıldandı.

Yaylada zaman hızla ilerliyor, ekinler biçilmeye yüz tutmuş, İsmail de görevden bir ara fırsat bulup Geben’e gelmiş. Doğruca ablasının yanına giderek bu meselenin babasına anlatılıp anlatılmadığını sormuş.

Ablası:

Babama bir fırsatını bulup da diyemedim gardaş.

İsmail ısrarla bu işin bir an önce olması için babasına denilmesini istemiş. Ablası da akşam konuyu babasına açacağını söylemiş.

Akşam babasının halini hatırlıyan soran Fadıma kız “baba sana bir konuyu anlatacam, bizim İsmail var ya senin Muhtar Ali’ni kızına sevdalanmış, babama deyin istetsin diyor ne dersin?

Göğ Ahmet:

Asla olmaz demiş ve devam etmiş

Onlar bizim dostumuz, dostumuzla kötü olmaya gerek yok.Biz dağlıyız onlar ise sehilden, yani Çukurağalı, bize kız vermezler.

dediyse de bunun öyle olmadığını, İsmail’le kızın konuştuklarını, ikisi de birbirlerini sevdiklerini anlatmışlar Göğ Ahmet’e. Bu işin başka bir yolu yok demişler.

Göğ Ahmet dünmüş düşünmüş, bu işi Muhtar Ahmet Kaye yapar diye durumu Ahmet Kaye'ye anlatmış.

Ahmet Kaye:

Olur Ahmet emmi, Muhtar Ali benim dostum adam, gider iletirim, İsmail'den iyisini mi bulacak diye iltifat eder.

Ahmet Kaye atına biner doğruca Muhtar Ali'nin çadırına gider.

Muhtar Ali konuğunu çadırının önünde karşılar. Hoşbeş ettikten sonra Ahmet Kaye Muhtar Ali'ye:

Ali Ağa benim seni ziyaret seabim bir hayırlı iş içindir.

Muhtar Ali:

Hayırdır Kaye, söyle ne imiş?

Muhtar Ahmet Kaye

Allah'ın emri sizin Şerif kızı bizim Göğ Ahmet emminin oğlu İsmail'e isteyeceğiz. Ne dersin?

Muhtar Ali başını kaldırarak :

Olmaz Ahmet Ağa, bu işte bir hayır yok!

der ve kestirir atar.

Ahmet Kaye, biz Göğ Ahmet ile dostuz, böyle bir şey düşünmüyoruz. Bizler farklı dünyaların adamlarıyız.

diyerek meseleyi kapatır.

Ahmet Kaye atına biner selametleşerek ayrılırlar.

Ahmet Kaye, Göğ Ahmet'in yanına uğrayarak durumu aynen anlatır. Bu işten pek hayır gelmeyeceğini söyler ve ayrılır. Durumu öğrenen Göğ Ahmet hanımına ve kızına

Benim dostumla aramı açtınız, ne gereği vardı bu işin? İsmail'e kız mı yoktu başka yerde?

diyerek sitem eder.

Göğ Ahmet:

Bu mesele artık burada bitmiştir, uzatmaya gerek yok

derken işin başka boyutunu bilmemektedir.

Fadıma bacı İsmail'e durumu bildirir:

Gardaş bu iş kızın babası tarafından uygun görülmemiş, babam da bitirdi İsmail'e başka kız mı yok diyor" der.

İsmail kendi kendine "bu iş o kadar değil, bu iki ailenin karar vereceği bir evlilik de değil, biz birbirimizi seviyoruz. Nasıl olur da biter" der.

İsmail kendi kendine planlar kurmaya başlar, bu arada da aracı vasıtasıyla kızla haberleşmektedir.

İsmailgillerin çadırları da Muhtar Ali'nin çadırına yakın bir yerdedir. Dolayısıyla Şerif kızla irtibatları bu güne kadar hiç de zor olmamıştır. Ancak düğürcü meselesinden sonra Şerif kızın İsmail'in akrabalarıyla görüşmesi yasaklanmıştır. İsmail çadırlara gider yengesinden yeni haber olup olmadığını sorar. Yengesi de "Gardaş düğürcü işinden bu yana şerif kızla hiç görüşemedim. Herhalde bizimle görüşmesini istemiyorlar" der. İsmail yengesine "bir fırsatını bul Şerif kızdan bir haber istiyorum" der.

Yengesi Ayşe hatun İsmail'in bu arzusunu yerine getirmenin fırsatını ararken Şerif kız elinde su helkeleriyle ortak kullandıkları pınara doğru gelirken görür. Ayşe hatun satırlarını kaptığı gibi suya gider Şerif kızla birleşirler. Şerif kız durumun iyi olmadığını babasının bu işe şiddetle karşı olduğunu, İsmail'in kendisini kaçırmamasından başka çare olmadığını söyler ve ayrılır.

Ayşe hatun kendinden sabırsızlıkla haber bekleyen İsmail'e bu durumu anlatır Şerif kız beni kaçırsın diyor der. İsmail kendi kendine plan kurar, çalıştığı kurumdan gider bir ay izin alır.

Artık yazı işleri bitmiş, hasatlar içeri konuş, havalar serinlemeye yüz tutmuş, köyün düğünleri başlamıştır. Ahmet Kaye'nin de düğünü vardır. Bu düğüne de herkes davetlidir. Bu düğünün gelini komşu köy olan Çokak'tan gelecektir. Bu düğüne Muhtar Ali de davet edilmiştir.

Muhtar Ali düğüne gitmek istemez. Sehilde kalan oğlunu göndermek ister ve kendisi sehile gider. Oğlu Çöllo'ya der ki:

Ahmet Kaye'nin düğününe de katıl davetliyiz.

Düğün başlamış, İsmail de planını düğüne göre yapmış, herkes düğündeyken Şerif kız kaçırmaya karar vermiştir.

Düğün seğmeni hazırlandı, Çokak yoluna düştüler. Önde atlılar, arkada yayalar olmak üzere Çokak yolunda devam ederken Şerif kızın çadırının önünden geçeceklerdir. İsmail bir fırsatını bulup Şerif kıza hazır ol bu gece geleceğim demeye çalışır.

Gelenektir, düğünde atlılar cirit atarlar git gel yaparak, şapka kaparak düğüne canlılık getirirler. İsmail iyi ata biner, pehlivandır güreş tutar, atlı birliklerin arasında kendi de vardır. Arkadaşlarıyla birlikte Şerif kızın çadırının önüne doğru atlarını sürerler ve arzulanan fırsatı bulup bekle geleceğim der.

Şerif kız mesajı almıştır, heyecanlanır ve telaşlanır. Bekleyecektir. Beklemekten başka çaresi yoktur. Yoksa sevdiği insana kavuşmanın bir başka çaresi olmadığına inanır. Annesinden gizli gizli hazırlığını yapar ve beklemeye başlar. Abi Çöllo da düğüne katıldığı için evde kaçmalarına engel olacak kimse yoktur.

Düğün yerine varılır. Yemekler yenir. Kız evinin önünde koyu bir eğlenceye dalınınca, İsmail, Arap Bekir adındaki arkadaşına yürü gideceğiz der.

Bekir durumdan haberdar olduğu için nereye demeden atlara binerler doğruca Şerif kız çadırından alırlar. Kendilerinin bulunamayacağı bir yere yerleşirler.

Sabah olur, bu durumu öğrenen aile Şerif'in kaçırıldığını Muhtar Ali'ye haber verirler. Muhtar Ali durumu jandarmaya bildirir.

Devir jandarma devri. Hak yok hukuk yok, güç kimdeyse onun işinin yürüdüğü bir devirdir. Muhtar Ali güçlü. Partisi de iktidarda. Hele hele dostu ve arkadaşı da milletvekili. İstedğini yaptıracak güçte bir adamdır. Jandarma milletvekilinin de talimatıyla takibe başlar.

Tüm aile İsmail'in bulunması için karakolda toplanır, falakaya yatırılır, ifadeleri alınır ama hiç kimse bir şey bilmediklerini söyler. Ama baskı ve eziyet devam eder.

Bu kaçış iki ay gibi bir zaman sürer. Göğ Ahmet bu işin sulhu için her türlü yola başvurur. Muhtar Ali ve oğlu Çöllo ikna edilemez.

Göğ Ahmet milletvekiline gider "Ağam sen bizim de vekilimizsin, bu iki genç birbirlerini sevmiş, ne olur bizim aramızı bulun. Bu bir evliliktir. Bizim buralarda kız kaçırması bir gelenektir. Sadece bizim çocukların yaptığı bir şey değildir" dese de milletvekiline söz

dinletemez. Milletvekili tarafını belli eder ve Göğ Ahmet'i reddeder. Göğ Ahmet baskılara dayanamaz hastalanır. Çaresizdir. Evladının aç susuz dağlarda dolaşmasına tahammül edemez.

Jandarma baskısından perişan olan aile ne yapacağını şaşır kalır. Var olanını da bu yolda harcamaktan geri kalmazlar ama bir şey yapamamanın ezikliğini tüm aile çeker.

İsmail de artık aç susuz dağlarda gezmenin zorluğunun farkındadır. Kendisi neyse de çok sevdiği Şerif kız da birlikte çekmektedir. Artık asker tarafından yerleri belirlenmiş hareket alanları da kısıtlanmıştır. Bu arada zaman zaman kendilerini ziyaret eden Arap Bekir, bunların yakalanacağını fark edince İsmail'e der ki:

Artık buralarda işimiz zorlaştı, askerlerle karşı karşıya gelmek üzereyiz. Buradan uzaklaşmalıyız yer değiştirmeliyiz. Sizi ben Maraş tarafına götüreceğim.

der ve İsmail ve Şerif'i de yanına alarak dağdan dağa geçerek Sisne, Bunduk, Se Yaylası üzerinden Karbasan diye bilinen köye gitmek üzere yola düşerler. Bunduk geçilmiştir. Se yaylasında bulunan Angut Gölü'nün kenarında dinlenmeye karar verirler.

Arap Bekir, İsmail'in hem asker arkadaşı hem de meslektaşısıdır. Birbirlerine çok güvenirler ve çok güvenirler. Arap Bekir de İsmail gibi pehlivandır ve yiğittir.

Angut kuşları asil kuşlardır. Onlar da insanlar gibidir aynen.

der Arap Bekir.

İnsan gibi evlenirler ve eşlerine insan gibi sahiptirler. İşte Angut kuşlarının da aşkları dillere destandır.

Eeeee hadi bakalım İsmail. Yolumuz daha çok uzun, jandarmaya rastlamadan şu Se'yi aşalım. Yerimize ulaşalım.

Se'nin zirvesine varınca bir çerçiyle karşılaşır. Çerçiden üzüm alıp ayrılırlar.

Çerçi, Sisne yol ayrımından geçerken jandarma çerçiye nereden geldiğini sorar. Çerçi geldiği yolu söyler.

Jandarma:

Peki oralarda hiç adam gördün mü?

Çerçi:

Valla Se'nin başında iki adam ve yanlarında bir kadın benden üzüm aldılar. Onlar öte ben bu yana geldim.

der.

Maraş'tan tarafa geçtiklerini tahmin eden jandarma takibi Maraş'tan tarafa yönlendirir. Takibi yönlendiren bizzat Şerif kızın ağabeyi Çöllo'dur.

İsmail ve Şerif Arap Bekir'in evine yerleşirler.

Şerif kız:

İki aydır rahat etmedik, burada rahat ederiz inşallah.

İsmail de aynı düşüncede olduğunu söyler.

Aradan iki veya üç gün geçmişti ki sabahleyin kalkarlar, İsmail Arap Bekir ile Kahvaltı yaparken Şerif kız da komşuda yapılan ekmeğe yardıma gider. Yorgunluklar atılmış iki üç gün içinde iki aydır çekilen eziyetler unutulmuş, mutlulukları yüzlerinden belli oluyordur. Hiç bir şeyden habersizlerdi ki:

Teslim ol İsmail! Orada olduğunu biliyoruz.

ikazıyla irkildiler.

Etrafları sarılmıştı, kaçacak hiçbir yerleri yoktu, karşı koymaya da gerek yoktu. Çünkü onların işledikleri suç birbirini sevmekti, mutlu olmaktı. Bunun bir suç olmadığını çok iyi biliyorlardı. Ama ne bilsinler ki kaderin kendilere bir tuzak kurduğunu. Teslim oldular. Jandarma ellerini kelepçeleterek karakola doğru yola düştüler. Şerif kızı da sorgusuz sualsiz babasına teslim ettiler.

İsmail ve Arap Bekir ne suç işlediler bilmiyoruz ama muhtar Ali'nin baskısı ve milletvekilinin talimatı ile karakolda yapılan işkenceler ve zulümler hala düşündükçe yüreğimizi sızlatmaktadır.

Bu arada İsmail'in ailesi mutlu ve umutludur. Zaten suçsuz olan bu gençlerin suçunun olmadığına mahkeme de inanarak karar verecektir. Biz de, onlar da rahat ederiz düşüncesindedir.

İsmail'in tutukluluğunun on beşinci gününde bir sabah gardiyan:

İsmail Kahveci, Bekir Şahin. Mahkemeniz var, hazır olun.

çağrısını yapar.

Jandarma Muhtar Ali'ye de gün evveli mahkemenin olduğunu bildirmiştir. O da Şerif kızla birlikte Kahramanmaraş Adliyesi'ne gelmek üzere hazırlanırlar. Şerif kız umutludur. Mahkemenin kendilerinin lehine karar vereceğini düşünerek bugünü heyecanla beklemiştir. Her ne kadar ailenin bu konudan rahatsız olduğunu bilse de artık dönüşü olmayan bir yola çıktığının bilincindedir. Babasıyla birlikte adliyeye gelirler. Bu arada jandarmalarla birlikte İsmail de adliyeye getirilmiştir. Muhtar Ali, Şerif kıza bugüne kadar bu konuda bir telkinde bulunmamış, ancak mahkeme salonuna girince babası şerif kıza:

Kızım biliyorum sen İsmail'i seviyorsun, ben de senin sevgine saygı gösteriyorum. Bak bizi ne kadar küçük düşürdü seni kandırıp kaçırmakla. Eşimize dostumuza rezil olduk. Kimseye bakacak yüzümüz kalmadı. Ben senin babanım. İyi gününde kötü gününde yanındayım. Nasıl olsa mahkeme seni İsmail e verecek, ben de vereceğim. Bu işin dönüşü yok ama hiç olsun mahkemede İsmail beni zorla kaçırdı de. Bari onurumuzu kurtaralım. Eşe dosta rezil olmaktan kurtulalım.

diyerek Şerif kızı ikna eder.

Bu arada mahkeme kurulmuş, duruşma yapılmak üzere, davalı ve davacılar mahkeme salonuna çağırılmışlardır.

Mübaşir:

İsmail Kahveci, Bekir Şahin

diye seslenerek salona çağırdı.

Duruşmada ilk olarak Arap Bekir'in tahliyesine karar verildi. İsmail ve Şerif kızın duruşmasına geçildi.

Hakim:

Neden çadırı bastın? Neden zorla kız kaçırdın?

İsmail:

Ben çadır basmadım, ben zorla kimseyi kaçırmadım. Biz birbirimizi seviyoruz. Daha önce düğür gönderdim, babasından istettim, vermediler. Sonunda Şerif ile anlaştık evleri çadırda olduğundan oradan aldım götürdüm. Niyetim kötü değildi. Biz birbirimizi seviyoruz. Aile olmak için kaçmaya karar verdik.

Hakim, Şerif kıza:

Ne diyor İsmail? Siz birbirinizi seviyor musunuz? İsmail seni zorla kaçırmadı mı ? sen gönlünle mi gittin?

Şerif ne diyeceğini şaşırmıştı. Hiç böyle bir soruyla karşılaşacağını düşünmüyordu. Zaten mahkeme sonunda kavuşacaklarını düşünüyordu. Babasına verdiği sözü de düşünüyordu.

Şerif:

Evet dedi. İsmail beni zorla kaçırdı. Çadırımızı bastı.

Hakim, talimat almış gibi duruşmayı uzatmadı. İsmail'in tutuklanmasına, Şerif kızın babasına verilmesine deyince Şerif kız ağlamaya başladı ve tüm umutları sönmüştü, babasının tuzağına düşmüştü. Ama yine de umutlu idi babası kendine söz vermişti. Mutlu olacağı günleri yine hayal etti.

İsmail neye uğradığını anlamaya çalışırken bir anda beynine şimşekler çakar gibi oldu. İki jandarma kollarından tutarak arabaya bindirdi ve cezaevine geri götürdüler. İsmail koğuşa zor girdi. Bir şey düşünemiyordu. Her şey silinmişti kafasından. Kimse ne olduğunun farkında değildi. Ama İsmail kendinden geçmiş öylece uzanıyordu koğuşun karanlık köşesinde. Arkadaşları durumun farkına vardılar ve gardiyanlara haber verdiler. Gardiyanlar durumun kötü olduğunu anlayınca İsmail'i hastaneye kaldırdılar. Ama her şey bitmiş, artık geç kalınmıştı. İsmail'in son söz şöyle oldu:

Şerif kız, böyle mi olacaktı!

İsmail, hayatının baharında, sevmenin tam da zamanında, kötü niyetli insanların gazabına uğramış, 24 yıllık kısacık ömrü hazin bir aşk öyküsü ile sonlanmıştı. İsmail'in cenazesi, kendisini hiçbir zaman yalnız bırakmayan babası tarafından Kahramanmaraş Şeyh Adil Mezarlığına defnedilmişti.

Bu acı iki aileyi birbirinden hiç uzaklaştırmadı, konuşmadılar görüşmediler ama için için bir tarafa kin ederek birilerini hep sevdiler.

İsmail hiç unutulmadı. Bu dramatik aşk onları hep yaşattı. Sadece aileler mi yaşadı bu aşkı. Hayır! Bölge halkının hepsi yaşadı. İsmail ve Şerif kızın aşkları 1947 den günümüze kadar efsaneleştirilerek anlatıldı yeni kuşaklara. İsmail'in ölümü esnasında bacılarının, babasının söylediği ağıtlar hep dillerde dolaştı bugüne kadar. Herkes tarafından söylenir ve yeni olmuş bir hadise gibi yürekleri yakar durur.

Şerif ise evlendi, çocukları oldu, büyüdüler ve hepsi okudular. Şerif, hatun oldu, hiç unutmadı İsmail'e olan aşkını, sevdiğini inkar etmedi. Hep söyledi durdu babasının oyununa geldiğini. Ama kararlıydı. Bu yürek yarası böyle bitmemeliydi.

Benim de kızım oğlum var. Onlardan ya kız almalıyım ya da bir kız vermeliyim diyordu kendi kendine. Bunu yerine getirmek için aracıya gerek yok. Ben giderim kapılarına otururum diyordu.

Bir gün Durmuş kahveci'nin, yani İsmail'in küçük kardeşinin kapısı çalındı. Durmuş kapıyı açtı ve buyurun kimi aradınız? Ben size misafir geldim kabul eder misiniz ? dedi Şerif.

Tabi aradan yıllar geçmiş, zaten hiç tanımadığı bir kadın kapıya dayanmış, ne bileceksiniz Şerif olduğunu. Ama gelen Şerif'ti. Diyordu ki ben yabancı değilim. Ben bu evin geliniyim. Zamanında gelemediğim bu kapıya geç de olsa geldim kabul ederseniz dedi.

Durmuş:

Sen! Sen bizim Şerif misin?

diyerek ona ilgi gösterdi ve göz yaşlarına hakim olamadı.

Tabi Şerif hatun da ağlayarak cevap veriyor “ne yapalım takdir böyleymiş” diyordu. “Hep birlikte çilemiz varmış çekecek” devam ederek teselli etmeye çalışıyordu Durmuş'u.

Biraz hasret giderdikten sonra hoş sohbet başladılar. Şerif hatun bir ara hoş sohbeti bölerek kayını olan Durmuş'a ve ailesine “ben buraya niçin geldim biliyor musunuz?” diye sorar.

Durmuş:

Buyurun, niçin geldiniz?

Şerif Hatun:

Benim bir öğretmen oğlum var ismi Hüseyin. Ona Allah'ın emriyle kızınız Ülger'i istiyorum. Ben muradıma eremedim, sizlerden uzak kaldım. Hiç olsun sizlerden bir kız alayım da bu dünyada çok arzu ettiğim bir şeyi gerçekleştirmiş olayım. Hem de İsmail'in hatırasını yaşatayım diye düşünüyorum.

Durmuş:

Kızım ile bir konuşayım. Onun rızasını alayım kabul ederse ne ala, benden yana sorun olmaz.

Aile Ülger ile görüşür rızasını sorarlar ve Şerif hatuna müjdeli haberi verirler. Güzel bir törenle Ülger Hüseyin'e gelin gider.

Mutlu bir hayatın temelleri atılırken iki aile de yeniden birbirlerine yakınlaşmışlar ama kader onlara da gülmemiştir.

Karın ağrısıyla bir haftadır kıvranan Hüseyin acısı dinmeyince hastaneye kaldırılmış. Ne yazık ki geç kalınmış, apandisit patlamış ve tüm vücudu saran iltihap Hüseyin'i de genç yaşta elimizden almıştır. Ülger de Şerif hatunun kaderini yaşayarak baba evine geri dönmek zorunda kalmıştır. Bu hüzün ve acıklı durum onulmaz yarası ile yüreklerde sızlar durur.

Aşağıda bahsedeceğim ağıtlar 1974'te İsmail'in bacası Fadıma ve babası tarafından irticalen söylenmiş ağıtlardır.

FADIMA BACISININ AĞIDI

Kurban olam çiçeğine
Seğmen alır kucağına
Kör olasın yaycı Müftü
Baykuş ötsün ocağına

Şerif'in de beli ince
Mor belik dökmüş kulunca
Kör olsun Şerif'in gözü
N'olur ifade verince

Yörü babam oğlu yörü
Kekili taramış geri
Ladif da göçünü çekmiş
Arkasında ağız sürü

Parlıyor Maraş'ın taşı
Akıyor gözümün yaşı
Ya ne deyim babam oğlu
Kütahya'da topçu başı

Yeldirir kır at yeldirir
Yelkesini yel kaldırır
Gardaş güreşe çıkınca
Binbaşılar el kaldırır

Maraş'ta gardaşın evi
Ben kömbeyi ediciyim
Gitmiyon mu kele ana
Ben görmeye gediciyim

Dorusunu bağlatırım
(Dor atını bağlatırım)
Çizmesini yağlatırım
Köleliye giden olsa
Ben Şerif'i eğletirim

Şu Çiğışar'ın dağlarında
Lale sümbül bitti m'ola
Avin almış babam oğlu
Muradına yetti m'ola

Şu Çiğışar'ın yolu eniş
Kır atının eğeri gümüş
Gönlü büyük babam oğlu
Köylü kızı almam demiş

BABASI GÖĞ AHMET'İN AĞIDI

Dorusun çekin kapıya
Silkinir çıkar tepeye
Ben mi varım ben batıyım
Çift gelin etmem kapıya

Kara camızı tokuşur
Alem boyuna bakışır
Yiğit benim sarı aslanım
Ne söylesem o yakışır

Kara camızı tararım
Gider Maraş'ı ararım
Maraş'ta da bulamazsam
Çiğışar'a haber salarım

Maraş'ta da hapisane
Ateş düşüp içi yana
Yiğit oğlum hasta olmuş
Ah çekiyor döne döne

Bıçak sapını yontmadı
Emmileri el katmadı
Ya nedeyim sarı aslanım
Vallahi gücüm yetmedi